

Urați fără o cauză

***"Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească
cuvântul care este scris în legea lor: M-au urât
fără motiv."
Ioan 15:25***

Lumea religioasă din vremea lui Isus l-a urât și, în cele din urmă, l-a condamnat la moarte. Îl urau pentru că modul său de viață era contrar celui al lor. Prin exemplul său de sacrificiu, el a condamnat modul lor de egoism și, prin învățăturile sale, el a expus erorile lor populare, învățând adevăruri nepopulare.

Cuvintele din textul nostru de deschidere, preluate din Psalmul 69:4, au fost rostite de Isus ucenicilor săi în ultimele ore ale slujbei sale pământești. El cunoștea necazul și durerea pe care le vor suferi în curând și s-a străduit să le pregătească inimile și mințile pentru evenimentele care urmau să aibă loc în curând. El nu dorea ca ei să se poticnească, ci să fie pregătiți să primească Duhul Sfânt la Cincizecime

și să participe la privilegiile minunate ale chemării cerești. Evrei 3:1

DISPREȚUL LUMII

În timpul slujirii lui Isus, ucenicii învățaseră că a fi un urmaș al umilului și smeritului Isus nu le aducea bunăvoința lumii religioase a vremii lor. Au existat ocazii în care mulțimile s-au adunat în jurul iubitului lor Domn, dar adesea motivul lor s-a dovedit a fi orice beneficiu material sau trupesc pe care sperau să îl primească de la El. Puțini erau interesați până la punctul de a-L urma cu credință sau de a fi dispuși să facă sacrificii pentru a fi ucenicii Lui. Ioan 6:26 și 27 și 60 și 66

Când a sosit timpul ca Isus să fie răstignit, ucenicii săi au crezut, fără îndoială, că va scăpa cumva de moarte și își va asuma rolul de lider și rege al Israelului. Ei cunoșteau cuvintele profetului Isaia, care scrisese despre Mesia: "Înmulțirea guvernării și a păcii Lui nu va avea sfârșit". (Isaia 9:7). Cu toate acestea, ei nu știau că era mai întâi necesar ca el să sufere și să moară pentru lume înainte ca minunatele profeții în legătură cu gloria împărăției sale să se poată împlini. Speranța lor era să aibă parte

împreună cu Domnul de gloria Sa, despre care credeau că era aproape.

ISUS TREBUIE SĂ MOARĂ

Isus nu le-a ascuns ucenicilor săi necesitatea morții sale iminente. Din relatarea Scripturii, aflăm: "Din acel moment, Isus a început să le explice ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim și să sufere multe din partea bătrânilor, a preoților de seamă și a învățătorilor legii, că trebuie să fie omorât și a treia zi să învieze." (Matei 16:21). Deși afirmația lui Isus era clară, urmașii săi trebuie să fi crezut că ceea ce spusese el avea un alt înțeles.

Isus știa că ucenicii săi încă priveau privilegiile de a fi ucenici din punctul de vedere al avantajelor materiale și al gloriei pe care sperau să o obțină fiind asociați cu el. El știa, de asemenea, că, după Cincizecime, ei vor fi pătrunși de Duhul Sfânt al înțelegerii. Acum, însă, ei erau incapabili să accepte faptul că moartea Domnului lor avea să se întâmple cu adevărat.

URMAȘII LUI ISUS URĂȚI

Ucenicii își iubeau Domnul și erau convinși că acesta era Mesia desemnat de divinitate, dar nu înțelegeau încă că slujirea sa va fi însoțită de suferință și moarte, înainte de glorie și onoare. Petru a scris mai târziu: "Ei se întrebau despre ce moment sau situație vorbea Duhul lui Cristos din ei când le spunea în avans despre suferința lui Cristos și despre marea Sa glorie de după aceea." 1 Petru 1:11

În pasajul nostru principal, Isus a recunoscut că a fost urât fără motiv și a explicat, de asemenea: "Lumea te-ar iubi ca pe unul de-al ei dacă i-ai aparține, dar tu nu mai faci parte din lume. Eu te-am ales să ieși din lume, așa că ea te urăște. Îți amintești ce ți-am spus? "Un sclav nu este mai mare decât Domnul. Din moment ce m-au persecutat pe mine, în mod firesc vă vor persecuta și pe voi. Și dacă m-ar fi ascultat pe mine, v-ar fi ascultat și pe voi. Vă vor face toate acestea din cauza mea, pentru că L-au respins pe Cel care M-a trimis." Ioan 15:18-21

Domnul a avertizat, de asemenea: "Dar va veni vremea - de fapt, a venit acum - când veți fi împrăștiați, fiecare mergând pe drumul său, lăsându-mă singur. Dar eu nu sunt singur, pentru că Tatăl

este cu mine. V-am spus toate acestea pentru ca voi să aveți pace în mine. Aici pe pământ veți avea multe încercări și necazuri. Dar aveți curaj, pentru că Eu am biruit lumea." Ioan 16:32 și 33

Este bine să observăm că nu atât avertismentul cu privire la împrăștierea și persecuția viitoare a fost menit să le dea ucenicilor pace și bună dispoziție, ci mai degrabă atunci când va veni, ei vor înțelege adevărata sa semnificație. Atunci vor realiza că au marele privilegiu de a suferi alături de Isus. El dorea ca ei să știe că El a biruit lumea și că și ei vor primi puterea de a birui lumea dacă vor continua să fie ucenicii Lui. Cu această asigurare a victoriei promise, ei se puteau bucura, în ciuda opoziției și persecuției lumii. Faptul că știau că suferă alături de Domnul lor drag le-ar fi dat curaj să continue cu credință.

SUPRAVIEȚUITORII

În exemplul dat de Isus în timpul vieții, al slujbei și al învățăturilor sale, este clar că viața creștină este una de luptă împotriva opoziției. Se duce un război continuu în care suntem angajați în luptă cu dușmani formidabili care ne-ar copleși, dacă nu am primi

puterea divină de a-i învinge . Satana, diavolul, este marele Adversar al creștinului, iar aliații săi sunt lumea și propria noastră carne căzută. (1 Petru 5:8; Ioan 17:14 și 15; Romani 7:18). Vorbind despre el însuși, apostolul Pavel a scris: "Îmi disciplinez trupul ca un atlet, antrenându-l să facă ceea ce trebuie. Altfel, mă tem că, după ce am predicat altora, eu însumi aș putea fi descalificat". 1 Corinteni 9:27

Termenul "biruință" este folosit pentru a descrie victoria creștinului asupra diavolului, asupra lumii și asupra propriei noastre firi. Răul este însăși temelia lumii în care Satana este prințul. Astfel, Pavel a îndemnat: "Nu lăsați răul să vă cucerească, ci învingeți răul făcând binele". (Romani 12:21). Ioan, de asemenea, încurajează: "căci tot cel născut din Dumnezeu biruiește lumea. Aceasta este biruința (greacă: mijloc de succes) care a biruit lumea, credința noastră". 1 Ioan 5:4

DUMNEZEU ESTE IUBIRE

Tatăl nostru Ceresc este autorul iubirii și a fost sponsorul ei de-a lungul veacurilor. Satana, însă, este autorul egoismului. Aceste două principii au fost în război unul cu celălalt încă de la căderea omului. Poporul lui Dumnezeu - cei care L-au slujit cu

credință în toate timpurile - au fost motivați de dragostea lor pentru El. Ei au fost călăuziți de El și de Duhul Său, în timp ce majoritatea celorlalți oameni au trecut prin viață controlați în mare parte de principiul egoismului.

Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, iar urmele acestui chip încă rămân și se manifestă în fapte de bunătate din partea multora. (Geneza 1:27). Cu toate acestea, nu fapta bună ocazională constituie învingerea lumii și a spiritului ei. Trebuie să fie o convertire de la principiul de a trăi pentru sine la cel de a trăi pentru Dumnezeu și de a ne dedica viața slujirii Sale. Din cauza păcatului, "eul" a fost adoptat de familia umană ca un motiv dominant de viață. A devenit atât de mult un mod de viață în lume încât este considerat normal. Interesul personal este principiul care guvernează această lume actuală, iar Satana este "dumnezeul acestei lumi". 2 Corinteni 4:4

SĂ NE IUBIM UNII PE ALȚII

Singurul mod în care egoismul poate fi eliminat, iar principiul iubirii poate fi stabilit pe întreg pământul ca principiu călăuzitor al vieții, este prin planul de

mântuire al lui Dumnezeu. În Isus, avem cel mai cuprinzător exemplu de iubire ca mod de viață. El nu numai că ne-a dat un exemplu, dar a impus iubirea urmașilor săi, spunând: "Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu". Ioan 13:34

Acest spirit al iubirii nu a fost nici pe deplin înțeles, nici apreciat de tânărul conducător bogat căruia i s-a spus să vândă tot ce avea și să dea săracilor, dar apoi a plecat întristat (Matei 19:16-22; Luca 18:18-23). Urmând legea autoconservării, el acumulasese bunuri lumești pentru sine și nu era pregătit să le împartă cu alții. Ucenicii au fost nedumeriți de sfatul lui Isus pentru tânărul bogat, care părea să reflecte o abandonare nesăbuită a tuturor intereselor personale.

DISCIPOLAT ADEVĂRAT

Petru i-a spus apoi lui Isus: "Am lăsat totul pentru a Te urma! Ce va fi atunci pentru noi?" (Matei 19:27). Petru îi amintea Domnului că, în calitate de ucenici ai Săi, ei se conformaseră condițiilor pe care el a încercat să i le impună tânărului dregător bogat. Totul pentru ei nu era la fel de mult ca totul pentru El, dar principiul era același. După ce au făcut acest

sacrificiu, ei au vrut în mod firesc să știe ce se pot aștepta să primească în schimb pe . Întrebarea lui Petru arată că el nu apreciasse încă adevăratul spirit al uceniciei. Poate că spera că va primi ceva în formă de onoare și prestigiu. În loc să fie un pescar umil, este posibil să fi dorit o poziție proeminentă în împărăția lui Mesia, să fie un conducător sau un mare între oameni.

Isus a răspuns: "Vă asigur că atunci când lumea va fi făcută nouă și Fiul Omului va ședea pe tronul său glorios, voi, cei care m-ați urmat, veți sta de asemenea pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și toți cei care au renunțat la case, la frați, la surori, la tată, la mamă, la copii sau la proprietăți, de dragul meu, vor primi în schimb de o sută de ori mai mult și vor moșteni viața veșnică." (Matei 19:28-29). Nu trebuie să avem ideea greșită din acest pasaj că Domnul dorește ca creștinii să îi sacrifice pe alții. Ar fi greșit să ne privăm familiile de confortul și proviziile necesare. Totuși, după ce am făcut acest lucru, surplusul este al Domnului.

IA-ȚI CRUCEA

Când Isus i-a anunțat pe ucenicii săi că merge la Ierusalim și că se așteaptă să fie arestat acolo și condamnat la moarte, Petru nu a vrut să audă de așa ceva. "Dar Petru l-a luat deoparte și a început să îl certe pentru că a spus astfel de lucruri. "Doamne ferește, Doamne", a spus el. "Asta nu ți se va întâmpla niciodată!" Răspunsul lui Isus la acest sfat bine intenționat a fost: "Pleacă de lângă mine, Satano! Ești o capcană periculoasă pentru mine. Tu vezi lucrurile doar dintr-un punct de vedere uman, nu din cel al lui Dumnezeu". (Matei 16:22-23). Petru încerca să îl convingă pe Domnul că ar trebui să permită interesului personal să îl influențeze și să nu meargă la Ierusalim, unde știa că îl așteaptă dușmanii săi.

Petru promova fără să vrea cauza Satanei, care îi încurajează întotdeauna pe oameni să se gândească mai întâi la ei înșiși. Cei din lume, peste care Satana este prințul, se gândesc cel mai adesea mai întâi la sine. Acesta este în mod deschis modul lor de viață, și a fost încă din zilele Edenului, dar nu este modul lui Dumnezeu. "Atunci Isus le-a spus ucenicilor Săi: "Dacă vreunul dintre voi vrea să fie urmașul Meu, trebuie să renunțe la propria cale, să-și ia crucea și

să Mă urmeze. Dacă încercați să vă agățați de viața voastră, o veți pierde. Dar dacă vă dați viața pentru Mine, o veți salva." versetele 24 și 25

Chiar și atunci, Isus își pierdea viața în mod sacrificial pentru întreaga lume a omenirii. În general, în societatea de astăzi, majoritatea consideră că este o prostie să se gândească la altcineva în afară de ei înșiși. Cu toate acestea, Isus făcea apel la mintea și inima lui Petru și a celorlalți ucenici, îndreptându-le atenția asupra faptului că viețile lor vor fi salvate în felul lui Dumnezeu, nu urmând principiul lumesc "eu mai întâi".

A birui lumea înseamnă că, în calitate de creștini, ne opunem principiului egoismului cu care suntem înconjurați din toate părțile. Ne dăm viața fără egoism în slujba lui Dumnezeu, a Adevărului și a fraților. (Filipeni 3:7 și 8; 1 Ioan 3:16). Nu suntem chemați să fim "afară din lume" sau să trăim izolați de lume. (Ioan 17:15). Mai degrabă, deși suntem în lume, trebuie să rămânem separați de principiile și standardele ei și să nu ne lăsăm influențați de spiritul ei egoist. Testul la care suntem supuși este ca, în timp ce trăim și lucrăm fizic în lume, să nu ne conformăm spiritului ei general, ci să continuăm să

ne străduim să ne pierdem viața pentru cauza iubirii divine. Romani 12:2

BOTEZUL PÂNĂ LA MOARTE

O binecuvântare bogată îi așteaptă pe creștini în fiecare an când comemorează amintirea morții sacrificiale a Domnului nostru Isus. Împărtășirea pâinii și a paharului simbolic reprezintă însușirea de către noi a beneficiilor sacrificiului Său. (Matei 26:26-29). După ce am primit astfel beneficiile sacrificiului său de răscumpărare, ne bucurăm de harul divin față de noi și ne amintim privilegiul nostru, de asemenea, de sacrificiu, de a "muri în fiecare zi", ca să spunem așa, lepădându-ne de noi înșine și dându-ne viața pentru a face voia lui Dumnezeu. (1 Corinteni 15:13). Acest lucru ar putea include ostracizarea de către lume, cheltuirea forței fizice sau rănirea de către cei care ne-au calomniat prin cuvintele lor.

Botezul nostru este un botez în moartea lui Isus. "Ați uitat că atunci când am fost uniți cu Cristos prin botez, ne-am unit cu El în moartea Sa? Pentru că am murit și am fost îngropați împreună cu Cristos prin botez. Și așa cum Cristos a înviat din morți prin puterea glorioasă a Tatălui, acum și noi putem trăi o viață nouă.

De vreme ce am fost uniți cu El în moartea Lui, vom fi și noi înviați la viață, așa cum a fost El." Romani 6:3-5

Am primit o invitație specială de a călca pe urmele dragului nostru Domn și Maestru. A-L "urma" înseamnă că experiențele noastre în lume vor fi similare cu ale Sale. Isus a explicat: "Vă spun adevărul, sclavii nu sunt mai mari decât Domnul lor. Nici mesagerul nu este mai important decât cel care trimite mesajul". (Ioan 13:16). Celor care calcă cu credință pe urmele Domnului, chiar dacă sunt "urâți fără motiv", li se dă promisiunea: "Cei care sunt biruitori vor ședea cu Mine pe tronul Meu, așa cum Eu am fost biruitor și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui". Apocalipsa 3:21